

Biztonság, bizonyosság, öröm

George Cutting (1834-1934)

1900 körül

Fordítás: Hitünk célja (hitunkcelja.wordpress.com)

A Szentírasi idézetek az újonnan revideált Károli-Bibliából (Veritas Kiadó, 2011) valók, kivéve, ahol másként jelöltük.

Hívó vagy, de nem vagy biztos az üdvösséged¹ felől?
Van üdvösséged, de nincsen örömöd?

TE melyik osztályon utazol?

Milyen gyakran halljuk ezt a kérdést! Hadd tegyem föl neked én is, kedves Olvasóm, hiszen bizony te is utazol – utazol az időn át az örökkévalóság felé, és ki a megmondhatója, nem jársz-e éppen most közel a NAGY VÉGÁLLOMÁSHOZ?

Hadd kérdezzem meg hát tőled szeretettel: Melyik osztályon utazol?

Három van ugyanis. Hadd mutassam be mindegyiket, hogy megvizsgálhasd magad Az előtt, „Akinek számot kell adnunk”².

Első osztály – itt utaznak azok, akiknek üdvösségük van, és ezt tudják is.

Másodosztály – ezen utaznak, akik nem biztosak az üdvösségük felől, de nagyon szeretnének bizonyosságot nyerni.

Harmadosztály – akiknek nemcsak, hogy nincs üdvösségük, de teljesen hidegen is hagyja őket a kérdés.

Ismét fölteszem a kérdést: Te melyik osztályon utazol?

Ó, az esztelen közömbösség, amikor az örökkévalóság kérdése forog kockán!

Nem sokkal ezelőtt történt, hogy egy férfi lélekszakadva rohant be a vasútállomásra, és teljesen kifulladásra épp csak elfoglalta a helyét az egyik kocsiban, amikor megindult a vonat.

– Jó nagyot futott! – jegyezte meg az egyik utas.

– Az ám – felelte a férfi még mindig levegő után kapkodva –, de így nyertem négy órát! Ezért megérte futni!

Nyert négy órát! Nem ment ki a fejemből ez a pár szó – mindössze „négy óra” megéri a legnagyobb erőfeszítést! Hát akkor az örökkévalóság? Hát akkor az ÖRÖKKÉVALÓSÁG? Emberek sokaságát látjuk

1 Az „üdvösség” szó a görög *szótéria* régi magyar fordítása, és megmenekülést, szabadulást, megtartatást jelent.

2 Zsidókhöz írt levél 4,13

ebben a világban jó érzéssel, okosan szem előtt tartani érdekeiket, miközben teljesen vakok az örökkévalóság iránt! Pedig Isten megmutatta a tehetetlen, magukat megváltani képtelen lázadók iránti szeretetét a Golgotán, és tudtukra adta, mennyire gyűlöli a bűnt, az ember mégis, ugyan tisztában van ezekkel, éppúgy, mint e földi élet rövidségével, mégsem törődik sem Istennel, sem halállal, sem ítélettel, sem mennyyel, sem pokollal, hanem csak rohan, rohan egészen az elkerülhetetlen végig, s nem rettent meg, milyen szörnyű ítélet vár rá a halál után, és mekkora esélye van annak, hogy végül arra az elviselhetetlen megbánásra eszméljen, hogy az áthatolhatatlan szakadék pokol felőli oldalára került. Ha te, Olvasóm, szintén ezek közé tartozol, Isten legyen hozzád irgalmas most, ebben a percben, és míg e sorokat olvasod, nyissa föl szemedet, hogy meglásd, milyen veszélyes helyzetben vagy, hiszen a végtelen gyötrelem szakadékának peremén egyensúlyozol!

Barátom, ha hiszed, ha nem, helyzeted valóban kétségbeejtő! Ne rázd le többé az örökkévalóság gondolatát! Ne feledd, a halogatás olyan, mint az ördög, aki becsap téged veled – aki nemcsak „tolvaj”, hanem „embergyilkos volt kezdettől fogva”. Sok igazság van a spanyol közmondásban: A *Majd* útja *Soha* városába vezet! Kérve kérlek, ismeretlen Olvasó, ne járj tovább ezen az úton! „MOST van az alkalmas idő, MOST van az üdvösség napja!”³

– De hiszen – mondhatod – én nem vagyok közömbös a lelkem jóléte iránt. Az én nagy bajomat másik szóval lehet kifejezni:

KÉTSÉG –

én a másodosztály utasa vagyok azok közül, akiket említett.

Nos, kedves Olvasóm, a közöny és a kétség egyazon fának a gyümölcse – a hitetlenségé. A közöny a bűnnel és az ember romlottságával kapcsolatos hitetlenségből, a kétség pedig Istennek az ember számára kínált egyedüli orvossággal kapcsolatos hitetlenségből fakad. Különösen azoknak szólnak ezek az oldalak, akik arra vágnak, hogy Isten színe előtt teljesen és minden kétséget kizáróan BIZONYOSAK legyenek az üdvösségükben. Nagyon meg tudom érteni lelked mély gyötrelmét, kedves Olvasóm, és meg vagyok győződve, minél őszintébben igyekszel választ kapni erre a mindennél fontosabb kérdésre, szomjúságod is annál nagyobb lesz, míg teljes bizonyossággal fel nem ismered, hogy valóban és örökre megmenekültél. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Márk 8,36).

Egyszer egy szerető apa egyetlen fia tengerre szállt. Egy idő múltán az apa arról értesült, hogy fia idegen partokon hajótörést szenvedett. Ki a megmondhatója, milyen gyötrelmeket él át szívében az apa, míg a legmegbízhatóbb forrásból hírt nem kap, és bizonyosságot nem nyer, hogy fia épségben és biztonságban van?

Vagy éppen távol vagy az otthonodtól. Az éj sötét és zimankós, az út előtted teljesen ismeretlen. Útelágazáshoz érteztél, és nem tudod, merre indulj, hogy a kívánt városba juss. Egy arra haladótól kérsz útbaigazítást, aki habozva mutatja, szerinte melyik út a helyes, és hozzáteszi, reméli, minden rendben lesz, ha azt az irányt választod. Beérnéd vajon ezzel a bizonytalan felvilágosítással? Nyilván nem elégednél meg azzal, hogy „szerinte” „talán” merre kellene menni. Biztosan akarnád tudni, hogy a helyes utat választottad-e, különben aggodalmad minden egyes lépéssel csak növekedne. Nem csoda hát, hogy voltak, akik sem enni, sem aludni nem tudtak, míg örök biztonságuk kérdése inogni látszott!

„Ki vagyont veszít, nagy a kára,

3 2Korinthus 6,2 – KJV

*ki egészségét, még nagyobb,
de lelkét aki veszni hagyja,
helyre soha nem hozhatja.”*

Most hát a következő három dolgot szeretném, kedves Olvasóm, a Szent Szellem segítségével világossá tenni és a Szentírás nyelvén megfogalmazni számodra:

1. Az üdvösség útját (Cselekedetek 16,17)
2. Az üdvösség ismeretét (Lukács 1,77)
3. Az üdvösség örömét (Zsolt 51,12)

Látni fogjuk, hogy bár e három szorosán összefügg egymással, mégis mindegyik más alapon áll. Megtörténhet ezért, hogy valaki ismeri az üdvösség útját, mégsem tudja bizonyosan, neki magának van-e üdvössége. De előfordulhat az is, hogy valakinek megvan az üdvössége felőli bizonyossága, viszont az ezzel járó öröm hiányzik az életéből.

Hadd szóljak először röviden

AZ ÜDVÖSSÉG ÚTJÁRÓL.

Olvasóm, kérlek, nyisd fel Bibliádat Mózes második könyvénel, és olvasd el figyelmesen a 13. fejezet 13. versét, ahol az Úr következőket mondja: „De a szamár minden első ellését báránnyal váltsd meg. Ha pedig nem váltod meg, szegd a nyakát. Az embernek is minden elsőszülöttjét váltsd meg a fiaid közül.”

Utazzunk vissza gondolatban háromezer évvel ezelőtre, és képzeljük el a következő jelenetet:

Két ember, Isten papja és egy szegény izraelita komolyan beszélget egymással. Álljunk oda melléjük, és figyeljünk csak! Mindkettő gesztusai arról árulkodnak, hogy valami fontos dologról tárgyalnak nyíltan, és nem nehéz észrevenni, hogy a beszélgetés tárgya nem más, mint a mellettük álló, remegő kis csacsi.

– Szeretném megkérdezni – tördeli kezét a szegény izraelita –, nem lehetne most az egyszer könyörületből kivételt tenni? Ez a szerencsétlen kis jószág a szamaram első ellése, és bár tudom jól, mit mond Isten törvénye róla, bárcsak irgalomból megmaradhatna nekem! Szegény vagyok a nép között, szükségem van rá a munkához! Nagyon nagy kárt jelentene, ha elveszíteném!

– De – cseng határozottan a pap hangja – az Úr törvénye világos és egyértelmű: „A szamár minden első ellését báránnyal váltsd meg. Ha pedig nem váltod meg, szegd a nyakát”. Hol a bárány?

– Jaj, uram, hát bárányom, az nincs.

– Akkor menj, vegyél egyet és jöjj vissza, különben nyakát kell szegnünk a szamárnak. Vagy a bárány, vagy a szamár, de egyiknek meg kell halnia.

– Ó, jaj! Akkor oda minden reményem – kiált fel panaszosan a férfi –, hiszen túl szegény vagyok ahhoz, hogy bárányt vegyek!

A beszélgetés közben egy harmadik férfi csatlakozott hozzájuk, aki – hallván a szegény ember panaszát – kedvesen fordul oda hozzá:

– Ne félj, én segíthetek rajtad! – Majd így folytatta: – Ott, a dombtetőn, a házunkban van egy kis bárányunk, a családi tűzhely mellett neveltük, „hibátlan, szeplőtelen” bárány. Egyszer sem kóborolt el otthonról, és a házunkban mindenki nagyon szereti, nem véletlenül. Elhozom neked ezt a bárányt.

Azzal elindult a domb irányában. Hamarosan hozta is magával a szép kis állatot, gyengéden terelgette lefelé, míg a bárány és a csacsi egymás mellett nem álltak.

Majd a bárányt az oltárra kötözték, vérét ontották, és tűz emésztette meg.

Az igazságos pap most a szegény emberhez fordult:

– Nyugodtan hazaviheted a szamaradat, biztonságban van; nem fogjuk nyakát szegni. A bárány meghalt helyette, így a kis szamár szabadon távozhat, barátodnak hála.

Szegény, nyugtalan lélek, látod ebben a képben, Isten hogyan menti meg a bűnösöket? Bűneink miatt „nyakunkat kellene szegni”, azaz igazságos ítélet járna bűnös fejünkre, amit semmiképp nem kerülhetünk el, csakis az Istentől jóváhagyott helyettes halála által. Mi magunk nem találhattunk senkit, aki kiválthatott volna minket, hogy sorsunkat elkerüljük; szeretett Fia Személyében azonban Isten Maga adta értünk a Bárányt. „Íme, az Isten Báránya”, fordult János a tanítványaihoz, amikor látta az áldott és hibátlan Bárányt, Jézust közeledni. „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!” (János 1,29).

Úgy ment a Golgotára, mint „bárány, amelyet mézszárszékre visznek” (Ézsaiás 53,7), és ott „szenedett egyszer a bűnökért, az igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen” (1Péter 3,18). „Halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért” (Róma 4,25). Isten tehát jöttányit sem enged a bűnnel szembeni igazságos, szent kívánalmaiból, amikor megigazítja (azaz a bűnösség minden vádját alól fölmenti) az istentelen bűnöst, aki hisz Jézusban (Róma 3,26). Áldott legyen Isten az ilyen Szabadítóért, az ilyen szabadításért!

Hiszel-e az Isten Fiában?

– Mint halálra ítélt bűnös – feleled –, meggyőződtem róla, hogy Benne bátran megbízhatok. Hiszek Benne.

Ha így áll a dolog, elmondhatom, Isten nem ítél el téged, mert Krisztus áldozatára és halálára, tehát mindarra, amit Ő tett, úgy tekint, mintha te magad tetted volna meg!

Ó, milyen csodálatos ez az üdvösség! Hát nem nagyszerű, magasztos és fenséges – méltó Istenhez? Saját, szerető szívét megelégti, drága Fiának dicsőséget szerez és a bűnöst megmenti – mindezt egyszerre elvégzi ebben a csodálatos üdvösségben! A kegyelem és a dicsőség micsoda bősége ez! Áldott legyen a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki úgy rendelte, hogy az Ő szeretett Fia végezzen el mindent, és az Övé legyen minden dicsőség – mi pedig, szegény, nyomorult bűnösök, ha hiszünk Benne, ne csak az áldásban részesüljünk, hanem Annak csodálatos társaságát is élvezhessük örökkön örökké, Aki minket így megáldott. „Magasztaljátok velem az Urat, és emeljük fel együtt az ő nevét!” (Zsolt 34,3 – KJV).

Megtörténhet azonban, hogy valakit a következő kérdés foglalkoztat:

– Miként lehet, hogy bár tényleg nem bízom sem önmagamban, sem a saját cselekedeteimben, hanem teljes mértékben Krisztusban bízom és az Ő elvégzett munkájában, mégis teljes bizonyosságom az üdvösségem felől? Ha egyik nap úgy érzem, megmenekültem, a következő nap biztosan elvesztek minden reményt, és hullámok közt hanykolódó hajónak érzem magam, melyet semmilyen horgony nem tart biztosan.

Ah! Pontosan itt követed el a hibát! Ki hallott már olyat, hogy a kapitány a hajó belsejébe vesse a horgonyt, ha biztonságban akarja tudni hajóját? Senki, soha! A horgonyt mindig kifelé vetik!

Meglehet, teljesen világos számodra, hogy egyedül Krisztus halála által vagy BIZTONSÁGBAN, de azt gondolod, az e felőli BIZONYOSSÁGOT az adja, amit érzel.

Vedd kézbe ismét a Bibliádat, mert szeretném, ha meglátnád Isten Igéjéből, miként kínálja Isten az embernek

AZ ÜDVÖSSÉG ISMERETÉT.

Mielőtt alaposan megvizsgálánk azt a verset, mely arról beszél, honnan TUDHATJA a hívő, hogy örök élete van, hadd idézzem először azon az eltorzított módon, ahogyan az emberi képzelet gyakran átfogalmazza: „Azért adtam nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, ezeket a boldogító érzéseket, hogy tudjátok, örök életetek van.” Nyisd ki most a Bibliát, és míg az előbbieket összehasonlítod Isten áldott és változhatatlan Igéjével, adja meg neked az Úr, hogy teljes szívvel kijelentesd Dáviddal együtt: „A hiábavaló gondolatokat gyűlölöm, törvényedet szeretem egyedül” (Zsoltárok 119,113 – KJV). Az imént hibásan idézett vers pedig az 1János 5,13-ban található, és helyesen így hangzik: „Ezeket írtam, hogy TUDJÁTOK: nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, örök életetek VAN”.

Miből tudhatta bizonyosan Izrael elsőszülöttjeinek sokasága, hogy biztonságban vannak a pészach és Egyiptom ítéletének éjszakáján?

Látogassunk csak el két házhoz, és nézzünk körül kicsit!

Az első házban félelemtől és kétségtől reszkető arcokat látunk. Mi lehet e sápadtság és remegés oka? Kérdésünkre válaszul a legidősebb fiú – az elsőszülött – elmondja, hogy a halál angyala az éjjel be fogja járni az országot, és minden családban megöli az elsőszülöttet, ő pedig nem tudja biztosan, vele mi lesz.

– Csak akkor tudom meg, hogy házunkat elkerülte, ha véget ért az ítélet éjszakája, és fölkelt a nap! Addig bizonytalanság fog gyötörni, és nem is tudom, miként lehetne már korábban bizonyosságom. Szomszédaink ugyan állítják, az ő fiuk biztosan életben marad, de szerintünk ez önhittség a részükről; mi nem mernénk ilyen elbizakodott kijelentést tenni. Mindössze reménykedni tudok, hogy túléltem ezt a hosszú, szörnyű éjszakát.

– Izrael Istene vajon ne gondoskodott volna népe biztonságáról? – csodálkozunk.

– Dehogynem – ismeri el a fiú –, és mi meg is tettünk mindent, amit mondott. Levágtuk az egyéves, hibátlan bárányt, a vérét egy köteg izsóppal a szemöldökfára és a két ajtófélfára kentük, de még mindig nem vagyunk teljesen biztosak abban, hogy ez valóban megvédene minket.

Hagyjuk most e kétkedőket tovább tépelődni, és menjünk át a szomszédba. Micsoda szembetűnő a különbség! Az arcok békességet sugároznak. Útra készen állnak, derekuk felővezve, botjuk a kezükben, és épp a sült bárányhúst fogyasztják.

Hogy lehetnek ilyen nyugodtak ezen a félelmes éjszakán?

– Mi csak Isten parancsára várunk – magyarázzák –, hogy útnak indulhassunk, és örökre itt hagyjuk az egyiptomi rabszolgaságot, kegyetlen elnyomóinkat!

– Várjatok csak, hiszen nem Egyiptom ítéletének éjszakája ez?

– De bizony, jól tudjuk, hogy ez az; a mi elsőszülöttünk azonban biztonságban van. A vért Istenünk kívánalma szerint az ajtófélfára kentük.

– Szomszédaitok is ezt tették – feleljük –, de szívüket félelem mardossa, mert nem érzik magukat biztonságban.

– Pedig – feleli komolyan az elsőszülött fiú – nekünk nagyobb biztosítékunk van AZ AJTÓFÉLFÁN LÉVŐ VÉRNÉL, és ez nem más, mint ISTEN VÁLTOZHATATLAN IGÉJE EZZEL KAPCSOLATBAN. Isten azt mondta: „Ha látom a vért, elmegyek mellettetek” (2Mózes 12,13). Isten megelégszik a vérrel kívül, mi pedig megelégszünk Isten Igéjével idebent.

A vér helyez BIZTONSÁGBA;
Isten Igéje ad BIZONYOSSÁGOT.

Adhat-e bármi nagyobb biztonságot, mint a Bárány kiontott vére, és nagyobb bizonyosságot, mint Isten kinyilatkoztatott Igéje? Soha, semmi!

Hadd kérdezzek valamit, kedves Olvasóm! Mit gondolsz, a két család közül melyik volt nagyobb biztonságban? Talán a második, ahol minden olyan békés volt? Tévedsz, ha így gondolod! Egyformán biztonságban volt mindkettő. Biztonságuk ugyanis nem azon múlt, mit éreztek belül, hanem azon, ahogyan Isten a kívül lévő vérré tekintett.

Kedves Olvasóm, ha bizonyossá akarsz válni a magad helyzetét illetően, ne a saját érzéseid hullámozó tanúságtételére, hanem Isten Igéjének változhatatlan tanúbizonyságára hallgass: „Bizony, bizony mondom nektek, aki énbennem hisz, annak örök élete VAN” (János 6,47).

A bibliai példa után pedig vegyünk egy hasonlatot a mai, mindennapi életből:

Egy gazdálkodó arról értesült, hogy bérbeadják a tanyája közvetlen közelében elterülő szép legelőt. Valójában már régóta szemet vetett arra a darab földre, mert nem volt elegendő füve az állatainak. Írt a tulajdonosnak ebben az ügyben, de nem kapott rá választ. Elmondta mindezt a szomszédjának, aki így bízta:

– Szerintem biztosan megkapod azt a legelőt. Hiszen az uraság kedvel téged, emlékszel, milyen értékes vadhúst küldött neked karácsonykor, meg legutóbb is biccentett neked a kocsijából, amikor erre hajtott el.

A gazda szíve pedig megtelt reménységgel e szavak hallatán.

Igen ám, de a következő napon egy másik szomszédjával találkozott, aki imígyen szólt hozzá:

– Attól tartok, nincs esélyed a bérleményre, mert úgy hallom, az uraság egyik kedvenc bérlője is jelentkezett érte, tudod, akihez még el is szokott látogatni néha... – és így tovább. A szegény gazda reményei pedig szép lassan szertefoszlanak. Egyik nap még reménykedik, a másik nap már tele van kétséggel.

Egy szép napon azonban levél érkezik, s a gazda dobogó szívvel bontja föl a borítékot, mert felismerte rajta az uraság kézírását. Aggodalmas arckifejezése pedig örömtől derül föl, amint újra és újra elolvassa a levelet.

– Minden rendben van! – kiáltja oda feleségének. – Nem kell többé aggódnom, az uraság azt mondja, a legelő bérlete az enyém, ameddig csak akarom, ráadásul a legkedvezőbb feltételekkel! Ó, végre megnyugodhatok! Nem érdekel senki véleménye, az számít egyedül, amit ő maga mondott!

Mily sokan vesztegelnek a szegény, gondterhelt gazdához hasonló helyzetben, akiket az emberek véleménye, vagy saját, csalárd szívük nyugtalan gondolatai és változékony érzése hánynak-vetnek ide-oda! Csak, ha Isten Igéjét valóban Isten Igéjeként fogadjuk el, akkor veszi át a bizonyosság a kétség és az aggodalom helyét. Amikor Isten szól, ott bizonyosságnak kell lennie, akár a hitetlen ítéletéről, akár a hívó megmeneküléséről beszél.

„URAM! Igéd örökké megmarad, szilárdan áll a mennyben” (Zsolt 119,89); az egyszerű szívű hívó számára pedig ISTEN IGÉJE SZILÁRDÍT MEG MINDENT.

„Mond-e ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy ne teljesítené?” (4Mózes 23,19).

*„Nem kell nekem másik érv,
sem más bizonyíték,
ennyi elég: Jézus meghalt –
értem, bűnösért.”*

A hívó pedig hozzáteheti: És nekem az is elegendő, hogy Isten ezt mondja.

– De hogyan lehetek bizonyos afelől, hogy a hitem helyes? – hallom szinte a kérdést. Nos, erre csak egyetlen válasz lehetséges:

– Bizalmadat a megfelelő Személybe helyezted-e, Isten áldott Fiába?

Nem a hit nagysága a fontos, hanem Annak szavahihetősége, Akiben megbízunk. Az egyik ember úgy ragadja meg Krisztust, mint a fuldokló a mentőövet, a másik meg éppen csak megérinti ruhájának szegélyét, de az első bűnös sincs nagyobb biztonságban az utóbbinál. Mindkettő ugyanazt a felfedezést tette: hogy ugyan minden, ami belőlük fakad, teljesen megbízhatatlan, de bátran bízhatnak Krisztusban, nyugodtan rábízhatják magukat Igéjére, és bizalommal nyugodhatnak az Ő elvégzett munkájának örök hatóerejében. Ezt jelenti hinni Benne. „Bizony, bizony mondom nektek, aki ÉNBENNEM hisz, annak örök élete VAN” (János 6,47).

Ügyelj hát, kedves Olvasóm, hogy bizalmadat ne a magad megjobbítását célzó cselekedeteidbe, ne a vallásos szertartásokba, vagy az ezek nyomán létrejövő, kegyes érzéseidbe, illetve erkölcsös neveltetésedbe és hasonlókba vedd! A legerősebb hited lehet ezek mindegyikében egyszerre vagy külön-külön is, mégis elveszel örökre. A hústest semmilyen színjátékával ne csald meg magad! A Krisztusba vetett legerőtlenebb hit is örökre megment, míg a bármi másba vetett legerősebb hit is semmi; nem más, mint a megcsalt szív pusztá szüleménye – nem más, mint az ellenség álcája az örök kárhozat verme fölött.

Az evangéliumban Isten egyszerűen elénk állítja az Úr Jézus Krisztust, és azt mondja: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm” (Máté 3,17). „Teljes nyugalommal bízhattok Fiam szívében – mondja –, míg a sajátotokban nem bízhattok anélkül, hogy annak ne lennének számotokra káros következményei.”

Áldott, háromszorosan áldott Úr Jézus, ki ne bízna Benned, ki ne dicsérné a Te nevedet?

– Én igazán bízom Benne – magyarázta nekem szomorú arccal valaki az egyik nap – mégis, amikor meg kellene mondanom, van-e üdvösségem, nem szeretek igennel felelni, mert attól félek, talán hazudnék.

E fiatal nő egy közép-angliai kisváros hentesének leánya volt. Éppen piacnap lévén atyja még nem tért haza, ezért így szóltam:

– Tegyük föl, hogy mikor atyja megjön, ön megkérdezi tőle, hány juhot vásárolt ma, ő pedig azt feleli, tízet. Kis idő múltán vevő lép a hentesüzletbe, és megkérdezi öntől: „Hány juhot vásárolt ma az édesapja?” Ön pedig azt felelné: „Nem szeretném megmondani, mert attól félek, talán hazudnék.”

– De hiszen ezzel – jegyezte meg jogos felháborodással a leány édesanyja, ki szintén jelen volt –, apádat tennéd hazuggá!

Látod-e, kedves Olvasóm, ez a jó szándékú fiatal nő gyakorlatilag hazugnak állította be Krisztust, amikor azt mondta, „én hiszek az Isten Fiában, és Ő azt mondja, örök életem van, én mégsem szívesen mondom ezt, mert félek, talán hazudnék”, holott Krisztus Maga mondja, „Aki hisz Énbennem, annak örök élete van!” (János 6,47).

– De hogyan lehetek biztos abban, hogy valóban hiszek? – kérdezheti valaki. – Épp elég sokszor próbáltam hinni, és folyton vizsgálom, van-e már hitem, de minél inkább keresem magamban, annál kevésbé tűnik úgy, hogy van!

Ah, barátom, rossz irányban keresgélsz, és éppen az, ahogy hinni próbálsz, mutatja meg világosan, hogy rossz úton jársz! Hadd magyarázzam el egy újabb példával, amit meg szeretnék mutatni neked.

Egyik este nyugodtan üldögélsz a kandalló előtt, amikor egy férfi lép be azzal a hírral, hogy az állomásfőnök aznap este a vasúton életét veszítette. A jövevény történetesen régóta tisztességtelen ember hírében áll, mi több, közismert hazudozó, a leghírhedtebb a környéken. Hiszel-e, vagy akár csak megpróbálsz-e hinni neki?

– Természetesen, nem! – kiáltasz fel.

– No, de miért?

– Ó, túlságosan jól ismerem én őt ehhez!

– Mégis, elmondanád, honnan tudod, hogy nem szabad elhinned a hírt? Onnan, hogy megvizsgálod a saját hitedet vagy az érzéseidet?

– Nem – feleled –, hanem onnan, hogy megnézem, ki hozta az üzenetet.

Ekkor az egyik szomszéd toppan be, s jelenti:

– Az állomásfőnököt elütötte egy tehervonat ma este, és azonnal szörnyethalt!

Távozása után óvatosan így szólsz:

– Nos, részben már elhiszem; mert ahogy emlékszem, ez az ember csak egyszer csapott be az életben, bár iskoláskorunk óta ismerem.

Ismét megkérdem azonban: – Ezúttal talán onnan tudod-e, hogy részben hihetsz neki, hogy megvizsgáltad a hitedet?

– Nem – feleled megint –, hanem a hírhezó jelleméből következtettem.

Alig tette ki lábát a második férfi, egy harmadik is érkezik ugyanazzal a szomorú hírral, mint az első. Ezúttal azonban kijelented: – Most már elhiszem. Mivel John, te mondod nekem, tudom, elhihetem.

Ismét neked szegezem a kérdést (mely, ne feledd, a sajátod is): – Honnan TUDOD, hogy ilyen bátran hihetsz John barátodnak?

– Mert régóta és nagyon jól ismerem – feleled –, soha nem csapott be, és nem tudom elképzelni róla, hogy valaha is hazudna nekem.

Akkor hát éppen ugyanígy tudhatom, hogy azért hiszek az evangéliumban, mert tudom, Ki a hír hozója. „Ha elfogadjuk az emberek bizonyágtételét, az Isten bizonyágtétele nagyobb, mert ez Isten bizonyágtétele, amellyel bizonyágot tett a Fiáról: aki hisz Isten Fiában, az magában hordozza a bizonyágtételt. Aki NEM HISZ ISTENNEK, HAZUGGÁ TETTE ŐT, mert nem hitt abban a bizonyágtételben, amellyel Isten bizonyágot tett az ő Fiáról” (1János 5,9-10). „Hitt Ábrahám az Istennek, és azt igazságosságnak számították be neki” (Róma 4,3).

Egy aggodalmas lélek így szólt egyszer Krisztus szolgájához: – Kérem, én képtelen vagyok hinni!

Mire az igehirdető bölcs szelídséggel így felelt: – Valójában KI az, akiben képtelen hinni?

Ez pedig azonnal megtörte az ígézetet. Ez a férfi úgy tekintett a hitre, mint arra a leírhatatlan, megfoghatatlan valamire, amit az embernek éreznie kellene ahhoz, hogy biztos lehessen benne, alkalmas a menny számára – holott a hit mindig kifelé tekint: Krisztus élő Személyére és az Ő befejezett váltságművére; és hallgat a hűséges Isten bizonyágtételére mindkettőről: a Személyről is és arról is, amit az tett.

A belső békességet ez a kintre tekintés hozza meg. Amikor az ember arccal a nap felé fordul, a saját árnyéka mögötte lesz. Nem tekinthetünk egyszerre önmagunkra is és a megdicsőült Krisztusra is a mennyben.

Látjuk tehát, hogy Isten Fiának áldott Személye megnyeri a bizalmamat; AZ Ő BEFEJEZETT MUNKÁJA örökre biztonságba helyez; ISTENNEK pedig az ŐBENNE hívőkkel kapcsolatos IGÉJE megingathatatlan bizonyosságot ad. Krisztusban és az Ő művében találok meg az üdvösség útját, Isten Igéjében pedig az üdvösség ismeretét.

– Ha megmenekültem – mondhatod mégis –, miként lehet, hogy a tapasztalataim olyan változékonyak? Oly gyakran elveszítem minden örömet és vigaszt, és ugyanolyan nyomorult és levert leszek, mint a megtérésem előtt.⁴

Ezzel pedig elérkeztünk harmadik témánkhoz, mely nem más, mint

AZ ÜDVÖSSÉG ÖRÖME.

A Szentírás tanításában azt találjuk, hogy míg Krisztus műve által nyerünk üdvösséget és Isten Igéje által nyerünk bizonyosságot, vigasztalásban és örömben a Szent Szellem tart meg minket, aki minden üdvösségre jutott ember testében lakozást vett.

Nem szabad azonban elfelednünk, hogy mindenkiben, aki megmenekült, még mindig ott van a „hústest”, tehát az a bűnös természet, amellyel természetes emberként megszülettünk, és amely valószínűleg már az anyánk ölében nyugvó csecsemőként is megmutatkozott bennünk. A hívőben élő Szent Szellem ellenáll a hústestnek, és annak minden tevékenységétől, legyen az indíték, szó vagy tett, megszomorodik. Amikor a hívő „az Úrhoz méltón” jár, a Szent Szellem megtermi benne áldott gyümölcsseit – „szeretet, öröm, békesség...” (lásd Galata 5,22). Amikor viszont hústesti módon, világiasan jár, a Szellem megszomorodik, ezek a gyümölcsök pedig kisebb vagy nagyobb mértékben hiányozni fognak. Hadd fogalmazzam meg a következőképpen azok számára, akik hisznek Isten Fiában:

Krisztus munkája és az üdvösségünk elválaszthatatlanul összetartozik, ha az egyik áll, a másik is áll, ha az egyik bukik, a másik is bukik.

A járásunk és az örömünk elválaszthatatlanul összetartozik, ha az egyik áll, a másik is áll, ha az egyik bukik, a másik is bukik.

Ha Krisztus váltságműve összeomolhatna (és áldott legyen Isten, hogy nem fog soha összeomlani), akkor a mi üdvösségünk is vele pusztulna. Ha a járásunkban megbotlanánk (és vigyázzunk, mert ez megtörténhet), akkor azzal együtt az örömünk is odatesz.

⁴ A hívő hullámzó tapasztalataival kapcsolatban lásd még Watchman Nee: A lélek üdvössége c. könyvének 3., Hit által élni c. fejezetét (megjelent Kiadónk gondozásában).

Ezért olvassuk az első tanítványokról, hogy „az Úr félelmében és a Szent Szellem vigasztalásában jártak” (Cselekedetek 9,31 – KJV). Majd ismét: „A tanítványok pedig beteltek örömmel és Szent Szellemmel” (Csel 13,52). Szellemi örömöm a megmenekülésem utáni járásom szellemi jellegével lesz arányban.

Látod már, kedves Olvasóm, miben hibáztál? Összetévesztetted az örömet a biztonsággal, ami két teljesen eltérő dolog! Amikor a saját vágyaid kielégítése, dührohamaid, világiasságod stb. miatt megszorítottad a Szent Szellemet, és elveszítetted az örömet, azt gondoltad, a biztonságod rendült meg. Holott, ismétlem:

A biztonságunk azon múlik, amit Krisztus tett ÉRTÜNK.

A bizonyosságunk azon múlik, amit Isten Igéje mond NEKÜNK.

Az örömünk azon múlik, hogy nem szomorítjuk-e meg a Szent Szellemet BENNÜNK.

Amikor Isten gyermekeként bármi olyat teszünk, amivel megszorítjuk Isten Szent Szellemét, az Atyával és a Fiúval való közösségünk átmenetileg megszakad; és csakis, amikor megítéljük magunkat, és bűneinket megvalljuk, akkor áll helyre az Istennel való közösség öröme.

Tegyük föl, hogy gyermekünk valami rosszaságot csinált. Az arckifejezéséből világosan látszik, hogy valami nincs rendjén. Fél órával korábban még vidáman sétálgatott velünk a kertben, megcsodálta, amit mi is, minden tetszett neki, ami nekünk is. Más szóval, közösségben volt velünk, a mieinkhez hasonló érzései és gondolatai voltak. Most azonban mindez megváltozott, és engedetlen, rossz gyermekként áll egyik lábáról a másikra a sarokban.

Bűnbánattal bevallotta ugyan tettét, és mi biztosítottuk megbocsátásunk felől, büszkesége és az énje azonban továbbra is távortartja tőlünk, és savanyú ábrázattal búslakodik egymagában.

Hová lett a fél órával korábbi öröm? Tökéletesen szertefoszlott. Miért? Mert az egymással való közösségünk megszakadt.

Mi történt vajon a kapcsolattal, mely fiunk és miköztünk félórával ezelőtt fennállt? Talán annak is vége lett? Az is megsérült vagy megszakadt? Semmiképpen sem. Hiszen a gyermek hozzánk fűződő kapcsolata a születésén múlik; ám a velünk való közösségét a viselkedése határozza meg.

Most viszont egyszer csak kijön a sarokból, és megtört szívvel, megtört akarattal az egész dolgot megvallja az elejétől a végéig, mi pedig láthatjuk rajta, hogy épp annyira gyűlöli az engedetlenséget és a rosszaságot, mint mi – ölbe vesszük hát, és csókokkal borítjuk fejét. Az öröme helyreállt, mert a velünk való közössége is helyreállt.

Amikor Dávid olyan szörnyűségesen vétkezett Uriás feleségének dolgában, nem azt kérte: „Add vissza nekem szabadításodat”, hanem azt: „Add vissza nekem szabadításod (üdvösségem) örömét!” (Zsoltár 51,12).

Folytassuk azonban kicsit tovább az előbbi példázatunkat! Tegyük föl, hogy amíg gyermekünk a sarokban tölti az idejét, erőteljes kiáltás rengetné meg a házat: „Tűz van!” Mi történne akkor a gyermekkel? Sorsára hagynánk a sarokban, az égő ház összeomló falai közt? Lehetetlen! Nagyon valószínű, hogy őt vinnénk ki elsőként a házból. Jól tudjuk hát, hogy a szeretetkapcsolat egy dolog, az egymással való közösség öröme pedig valami egészen más.

Amikor tehát a hívő vétkezik, megszakad az Istennel való közössége, örömét pedig elveszti, ami nem is áll helyre, míg megtört szívvel az Atya elé nem járul, és bűnét meg nem vallja. Majd, Istent Szaván fogva tudomásul veszi, hogy bocsánatot nyert, hiszen Isten Igéje egyértelműen kijelenti: „Ha

megvalljuk bűneinket, ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1János 1,9).

Vésd jól az eszedbe, drága hívő, hogy nincs semmi, ami oly erős lenne, mint az Istennel való kapcsolatunk köteléke, és nincs semmi, ami sérülékenyebb volna a Vele való közösségünk szálánál! Az előbbit semmiféle földi vagy ördögi tanács vagy hatalom egyesített ereje sem képes szétszakítani, míg az utóbbit egyetlen tisztátalan indíték vagy vigyázatlanul kimondott szó is megtörheti.

Ha fél órára felhő sötétíti el napodat, alázd meg magad Isten előtt, és vizsgáld meg útjaidat! Mikor pedig a tolvaj, ki megrabolta örömedet, lelepleződött, azonnal hozd világosságra a dolgot, valld meg bűnödöt Istennek, az Atyának, és kíméletlenül ítélj meg magadat, hiszen vigyázatlan, gondatlan lelkiállapotodban hagyta a tolvajt akadálytalanul behatolni. De soha, soha, SOHA ne téveszd össze a biztonságodat az örömöddel!

Ne gondold ugyanakkor, hogy Isten szemernyit is elnézőbb lenne a hívők bűnével, mint a hitetlenekével szemben! Nincs kétféle mércéje a bűnre; a hívő bűnét ugyanúgy meg kell ítélnie, mint azét, aki az Ő szeretett Fiát elutasítja. Nagy különbség van azonban a két ember, a hívő és a hitetlen közt abban, hogy a hívő bűnei nem ismeretlenek Isten előtt, hiszen a Bárány mindet elhordozta, amikor a Golgota keresztyén függött, valamint hogy a bűn kérdése ott egyszer és mindenkorra jogilag rendeződött – mert az ítélet a hívő helyett az áldott Helyettesre sújtott, Aki „bűneinket maga vitte fel testében a fára” (1Péter 2,24).

Aki Krisztust elutasítja, annak saját magának kell hordoznia bűneit a tűz tavában örökre. Amikor azonban a hívő vall kudarcot, a bűn mint büntetőjogi kérdés nem hozható fel ellene ismét [azaz nem válhat megint megváltatlanná], hiszen azt Maga a Bíró rendezte el egyszer és mindenkorra a kereszten; az Istennel való közösség kérdése azonban minden egyes alkalommal napirendre kerül a Szent Szellem által, valahányszor a Szellemet megszorítja.⁵

Végezetül hadd hozzak egy utolsó példát. Csodálatos, holdfényes éjszaka van, a telihold a szokásosnál is fényesebben, ezüstösebben ragyog. Egy férfi a kút kávjára könyökölve bámul le a mélybe, s a hold vízen tükröződő másában gyönyörködve jegyzi meg a mellette állónak:

– Mily kerek és csodálatosan szép a hold ma este! Mily csendes és fenségesen terül el!

Épp csak elhallgat, mikor a másik váratlanul kavicsot ejt a kútba, mire emez így kiált fel:

– Jaj, a hold szétszakadt, és foszlányai milyen rendezetlenül lebegnek!

– Ezt nem mondhatja komolyan – hökken meg a másik, – nézzen föl, ember! A hold szemernyit sem változott. A kút vize, mely visszatükrözi a holdat, az változott csak meg!

Hívő, alkalmazd saját magadra e képet! Szíved a kút. Ha a gonosznak nem engedsz teret, Isten áldott Szelleme Krisztus dicsőségéből és értékességéből merít, és kijelenti számodra, hogy vigaszod és örömed legyen. Ám amint valamilyen helytelen indítékot kezdesz szívedben dédelgetni, vagy haszontalan szó szalad ki a szádon, melyet nem ítélsz meg azonnal, a Szent Szellem felzavarja a kút vizét, és boldog élményeid szertefoszlanak; bensőd nyugtalanná válik és felkavarodik, míg megtört szellemmel meg nem vallod Isten színe előtt bűnödöt (ami a belső felkavarodást okozta), és ezáltal újra helyre nem áll az Istennel való közösséged nyugodt, édes öröme.

Amikor azonban szíved így tele van nyugtalansággal, meg kell-e kérdezni:

Krisztus műve megváltozott-e? Nem, egyáltalán nem! Akkor pedig üdvösséged sem változott.

5 A hívő ítéletével kapcsolatos további részletekért lásd D.M. Pantont: Krisztus ítélőszéke c. írását.

Hát Isten Igéje megváltozott-e? Bizonytalán nem. Üdvösséged bizonyossága tehát nem rendült meg.

Mi változott hát akkor? Nem más, mint a Szent Szellem tevékenysége benned, mert ahelyett, hogy Krisztus dicsőségéből merítve az Ő becses voltának érzésével töltene meg szívedet, megszomorodott, mert el kellett fordulnia gyönyörűséges feladatától azért, hogy bűnösséged és méltatlanságod érzésével töltsön el téged. Elveszi tőled addigi vigaszodat és örömet, míg meg nem ítéled és ellen nem állsz annak a gonosz dolognak, amit Ő is megítél, és aminek ellene van. Amikor ezt megtetted, az Istennel való közösséged is helyreállt.

Tegyen az Úr minket egyre elővigyázatosabbá, nehogy megszomorítsuk „az Isten Szent Szellemét, aki által megpecsételt[ünk] a megváltás napjára” (Efezus 4,30).

Bármilyen erőtlén legyen is a hited, kedves Olvasóm, nyugodj meg annak bizonyosságában, hogy az áldott Úr, aki megnyerte bizalmadat, soha nem fog megváltozni! „Jézus Krisztus tegnap és ma és MINDÖRÖKKÉ ugyanaz” (Zsidókhoz írt levél 13,8). Az Ő elvégzett műve sem fog megváltozni soha. „Amit Isten cselekszik, az ÖRÖKKÉ megáll, ahhoz nincs mit hozzáadni, és abból nincs mit elvenni” (Prédikátor 3,14). Az Ő kimondott Igéje sem változik soha. „Meggázrad a fű, és elhull a virága, de az Úr beszéde ÖRÖKKÉ megmarad” (1Péter 1,24-25). Bizalmam tárgya, biztonságom alapzata és bizonyosságom alapja így egyformán ÖRÖKKÉ VÁLTOZHATATLAN.

*Szeretetem gyakran csekély,
örömöm hullámmón árad, apad,
de az Úr nem ismer változást,
békeségem Őbenne ugyanaz marad!*

*Én változom, de Ő soha,
nem hal meg Krisztus, ki enyém,
Szerelmében van nyughelyem,
igazsága erős kötelék.*

Hadd kérdezzem meg ismét: „MELYIK OSZTÁLYON UTAZOL?” Fordítsd szívedet Istenhez, és Neki válaszold meg ezt a kérdést.

„Inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug” (Róma 3,4). „Aki azonban elfogadta [Krisztus] bizonyágtételét, ezzel megpecsételte, hogy az Isten igaz” (János 3,33).

Legyen ennek a „nagy üdvösségnek” örömteli bizonyossága a tiéd, kedves Olvasó, most és „amíg eljön”!

„Ezeket írtam, hogy tudjátok: nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, örök életetek van” (1János 5,13).